

פרשת קרח

ויקהל עליהם קורח את כל העדה (טז, יט)

קורח, והשועל.

קם קורח וקורא תיגר, חולק על משה רבנו ועל אהרן קדוש ה', מתכנן "הפיכה". וחז"ל הקדושים שואלים: "קורח, שפיקח היה, מה ראה לשטות זו?" הרי היה זה צעד של התאבדות, ללכת נגד רצון ה', בזמן שהניסים היו כה גלויים - ומשה רבינו מחוללם! וענו: "ליבו לקחו", הוא חש פגיעה אישית, חשב שנדחק לקרן זוית, נעלב שלא נבחר כנשיא. לפיכך נסחף ברגשותיו, למערכה אבודה מראש.

זה מובן, וכבר היו דברים מעולם. אבל השאלה הנשאלת היא, כיצד הצליח קורח לסחוף אחריו מאתיים וחמישים "נשיאי עדה, קרואי מועד, אנשי שם", ראשי סנהדראות. ולא אותם בלבד, אלא: "ויקהל עליהם קורח את כל העדה!" כיצד?!

נספר סיפור ממורשת יהדות תוניסיה, ונשתמש בו כמשל. מעשה בשועל שמצא את שער הכרם פתוח, נכנס לכרם ואכל בכל פה. לפתע נחרד: בעל הכרם הגיע עם כל משפחתו. אם ימצאוהו, יהרגו ויפשוט את פרוותו! מה עשה, רבץ לארץ והשים עצמו כמת. הילדים הקטנים גילוהו, וצווחו בגיל. ענדו לראשו מטפחת, הנעילוהו בנעליהם הקטנות, עד שאביהם התערב ואמר: "קחוהו והניחיהו מחוץ לכרם, לבל תבאש נבלתו". נשאוהו הילדים החוצה - ולתדהמתם פקח השועל עיניו, התנער וברח...

ברח השועל, והנה אריה לקראתו ועיניו נוצצות למראה הארוחה... אמר השועל: "אדוני המלך, אני מהווה ארוחה דלה. אך אם תטרפני, תפסיד רבות. ראה נא את הנעלים הפעוטות שלרגלי. אומנות חדשה למדתי, להתקין נעליים לרגלי חיות. אם תשאירני בחיים אתקין לך זוג נעליים נפלאות, ורגליך לא ינגפו בקוצים וברקנים, אבנים וצרורות". נשאה ההצעה חן בעיני האריה. אמר לו השועל: "השג לי כמה רצועות עור, ואתקין לך נעליים לתפארת". "חכה כאן" אמר הארי. ואכן, כעבור שעה קלה חזר. בטנו שבעה ובידיו עור גמל.

"פשוט נא רגליך", אמר השועל, "ואקח ממך מידה". פשט הארי רגליו, והשועל נטל את העור, וכפת בו את רגלי הארי הדק היטב... צחק ואמר: "מזה זמן רב מתאוה אני לטעום בשר ארי, וכעת באה ההזדמנות..."

והארי, חסר אונים, כבול ועקוד, נהם בחרון אף: "חכה, חכה, רק אשתחרר ואנקום נקמתי!" אבל השועל קיפץ עליו וקרא: "באיזה חלק אתחיל...?" באחת הקפיצות לא נשמר, וזנבו הגיע ללוע הארי. נגס בו הארי, וקטם את זנבו. צרח השועל, ולפתע שמע קול אריה קרב ובא. נבהל, וברח. נמלט על נפשו. וידע: עתה ישוחרר הארי - ויחפשו, אף ימצאו. כי סימן יש לו: זנבו הקטום...

כינס השועל את אחיו, ואמר: "אחי השועלים, מציאה מצאתי! מעבר לאופק עוגנת אוניה ובעליה מחלק בשר ודגים לכל דיכפין! בואו אחרי, ואיכלו כאוות נפשכם."! התלהבו השועלים. אמר להם: "הביאו עימכם כדים, וימלאום בשר!" אבל איך ישאו את הכדים, וכפותיהם חייבות לשחות במים? נתן להם עצה, לקשור את הכדים לזנבם... עשו כן. קפץ למים, וקפצו כולם אחריו. החלו לשחות, והכדים התמלאו במים ומשוכם למצולות. זעקו: "אנו טובעים!"

אמר להם: "מהרו, יחתוך כל אחד בשיניו את זנבו של השוחה לפניו!" עשו כן, והודו לו על העצה המחוכמת. והשועל שמח: מעתה כולם קצוצי זנבות, והארי לא יוכל עוד למצאו...

פרשת קרח

אכן, זו היתה גם עצת קורח: הוא עצמו נגרר אחר הפגיעה המדומה בו. אבל איך משך אחריו את האחרים? הבטיח גם להם סירי בשר, חילק הבטחות למישרות... וחשב: אני, כשלעצמי, לא אוכל למרוד. אבל אם אגרור אחרי את כולם, לא תוכל לפגוע בהם הקפדת משה רבינו, לא ייפגעו מחמת אף ה'. ... ולא ידע את הפתגם העתיק, כי בגיהנם יש מקום לכולם...

ואגב, זו גם דרכו של היצר הרע. הוא יש לו אינטרס להחטיא, אבל כיצד גורר הוא אותנו? בהבטחה לסיר הבשר, להנאה מעבר לאופק, שם ישאירנו קרחים מכאן, ומכאן...&

מקור: מעיין השבוע